

sporné, že tento obchod byl vymáhající stranou učiněn v provozování její obchodní živnosti, že není na straně kupujícího — soukromého úředníka — jednáním obchodním (§ 10) a že věci byly kupujícímu ode-vzdány dříve, než byla kupní cena úplně zaplacená. Je-li tomu tak, platí v tomto případě též ustanovení § 6 zákona čis. 70/1896, jak správně vyložil rekursní soud.

Nelze posléze souhlasiti s názorem dovolacího rekursu, že napadené usnesení odporuje vládnímu nařízení ze dne 19. března 1919, čis. 145 sb. z. a n. o exekuci podle spisů a listin zřízených v rakouském státě. Nařízeními vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919 čis. 145 sb. z. a n. a ze dne 18. června 1925 čis. 141 sb. z. a n. jest ovšem zaručena mezi republikami Československou a Rakouskou vzájemnost co do vykonatelnosti exekučních titulů, avšak při tom zůstalo v platnosti ustanovení § 80 čis. 1 ex. ř., podle něhož přísluší zdejší soudům právo zkoumati před vyřízením návrhu na exekuci, který se opírá o výrok cizo-zemského soudu, zda právní věc podle ustanovení v tuzemsku platných mohla býti zahájena ve státě cizím. Plyne to z celého obsahu vládního nařízení čis. 145/1919, které sice v odstavci čtvrtém stanoví, v jakém směru o exekučních titulech zřízených v republice Rakouské neplatí ustanovení §§ 81 čis. 1 a 83 ex. ř., ale nevylučuje použití předpisu § 80 ex. ř. i na takové exekuční tituly a tudíž zachovává zejména předpis § 80 čis. 1 ex. ř. v platnosti. (Srovnej rozhodnutí čis. 8771 sb. n. s.). V pro-jednáváním případě byla příslušnost rakouského okresního soudu Innere Stadt ve Vídni, o jehož kontumační rozsudek se opírá návrh na exekuci, vůbec vyloučena předpisem § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896 č. 70 ř. z. a k této nepřislušnosti jest přihlížeti z úřadu až do výkonu exekuč-ního prodeje, takže pro vykonatelnost zmíněného exekučního titulu na území Československé republiky není splněna náležitost § 80 čis. 1 ex. ř.

Čís. 10659.

V exekučním řízení na základě exekučních titulů, zřízených v repu-blice Rakouské, platí pravidelná rekursní lhůta § 65, druhý odstavec, ex. ř. a zákaz dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudů.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, R I 209/31).

Návrh na zrušení exekuce, povolené na základě exekučního titulu, zřízeného v republice Rakouské, soud první stolice zamítl, re-kursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Především jest zkoumati, zda byl dovolací rekurs podán včas a zda je přípustný. Napadené usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, bylo doručeno zástupci povinného dne 30. ledna 1931 a do-volací rekurs byl podán na poštu teprve dne 12. února 1931, tedy po

uplynutí osmidenní lhůty stanovené v § 65 druhý odstavec ex. ř. Stěžovatel poukazuje k tomu, že podle § 83, třetí odstavec ex. ř. jest tento dovolací rekurs přípustný a že tu platí čtrnáctidenní lhůta rekursní, protože jde o exekuci na základě cizozemského exekučního titulu. V tom však nelze stěžovateli přisvědčiti. Nehledíc k tomu, že v § 83 třetí odstavec ex. ř. jest výjimečně stanovena čtrnáctidenní lhůta jen k rekursu proti rozhodnutí o exekučním návrhu a že dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů jest výjimečně připuštěn jen tehdy, bylo-li jimi rozhodnuto o povolení nebo odepření exekuce, kdežto v tomto případě dovolací rekurs nečelí proti rozhodnutí o povolení nebo zamítnutí exekuce, nýbrž proti rozhodnutí o návrhu povinného na zrušení exekuce již právoplatně povolené — jest se tu řídití předpisy vládních nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. a ze dne 18. června 1925 čís. 141 sb. z. a n., jimiž byla podle § 84 ex. ř. zvlášť upravena vzájemná vykonatelnost exekučních titulů mezi republikou Československou a republikou Rakouskou. Ve čtvrtém odstavci vládního nařízení čís. 145/1919 jest výslovně předepsáno, že ustanovení § 83 ex. ř. neplatí o exekučních titulech podle § 1 ex. ř., zřízených v republice Rakouské. O takový exekuční titul tu právě jde a stěžovatel se tedy nemůže dovolávati ustanovení třetího odstavce § 83 ex. ř., nýbrž v tomto případě platí nejen pravidelná rekursní lhůta stanovená v § 65 druhý odstavec ex. ř., nýbrž i zákaz dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudů podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 10660.

Byl-li najat byt i s přístupem k němu jiným domem pronajímatelovým, pronajímatel pak prodal dům, v němž byl byt, byl nadále povinen trpěti průchod svým domem.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, Rv I 550/30).

Žalovaná měla od žalobců najatý byt v domě čp. 164, jenž měl vchod jen domem čp. 128. Žalobci napotom dům čp. prodali. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci, by bylo uznáno právem, že žalované nepřísluší právo vcházeti do bytu jí najatého v domě čp. 164 domem čp. 128, a že žalovaná jest povinna zdržeti se průchodu domem čp. 128. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Zjištění prvního soudu, že byt žalované v domě čp. 164 nemá jiný vchod, než domem čp. 128, je bezvadné. Z toho plyne, že by žalovaná nemohla najatého bytu užívat, kdyby nemohla vcházeti do něho a vycházeti z něho domem čp. 128. Na tomto zjištění prvního soudu nemůže nic změnití tvrzená možnost zřízení jiného vchodu v domě čp. 164, kdyby se žalovaná toho domáhala na vlastníku tohoto domu; rozhoduje stav doby přítomné a ten, jak zjištěno, možnost jiného vchodu než domem čp. 128 žalované straně neposkytuje. Není tedy odůvodněna výtká odvolatelů, že zjištění prvního soudu odporuje skutečnosti. Věci dostalo